

Серія 1

Прийменники, що вказують на місце та напрямок (впр. 6)

1. Прийменник «у» («в») уживається з іменником у місцевому відмінку для позначення місця перебування когось або розташування чогось: Сімон зараз у Львові. (Де?)
2. Прийменник «до» вживається з іменником у знахідному відмінку для позначення напрямку: Сімон їде до готелю. (Куди?)

Кількісні числівники (впр. 7)

0	нуль	10	десять	20	двадцять	30	тридцять
1	один	11	одинадцять	21	двадцять один	40	сорок
2	два	12	дванадцять	22	двадцять два	50	п'ятдесят
3	три	13	тринадцять	23	двадцять три	60	шістдесят
4	чотири	14	чотирнадцять	24	двадцять чотири	70	сімдесят
5	п'ять	15	п'ятнадцять	25	двадцять п'ять	80	вісімдесят
6	шість	16	шістнадцять	26	двадцять шість	90	дев'яносто
7	сім	17	сімнадцять	27	двадцять сім	100	сто
8	вісім	18	вісімнадцять	28	двадцять вісім		
9	дев'ять	19	дев'ятнадцять	29	двадцять дев'ять		

Апостроф (') (впр. 7)

В українській мові апостроф ставимо лише перед **я, ю, є, ї**. Апостроф показує, що ці літери позначають два звуки [ja], [ju], [je], [ji], а попередній приголосний вимовляється твердо.

Отже, апостроф ставлять:

- після губних приголосних (**б, п, в, м, ф**): сім'я [simja], п'ять [pjat'], м'ясо [mjaso], п'ю [pju]- (1 особа однини). **АЛЕ**: свято [sv`ato], цвях [tsv`ax], різдвяний [rizdv`anyj]

- після (**р**) у кінці складу: пір'я [pirja], кур'єр [kurjer].

Рід іменників (впр. 8)

В українській мові є три роди: чоловічий, жіночий та середній. Роди іменників можна визначити за їхніми закінченнями:

Чоловічий рід	Жіночий рід	Середній рід
- закінчення на приголосний: інтерне <u>т</u>	-а: Украї <u>на</u> , Німе <u>ч</u> чина <u>а</u>	-о: волонте <u>р</u> ство <u>о</u>
-о (якщо іменник означає власну назву): Петро <u>о</u>	-я: вулиц <u>я</u>	-е: поле <u>е</u>
-а (інколи; якщо іменник означає власну назву): Микола <u>а</u>	- закінчення на приголосний: ма <u>т</u> ір, со <u>в</u> ість <u>ь</u>	-я (якщо перед закінченням подвоєння приголосних): навчання, запрошення

Множина іменників (впр. 9)

Тверда група

	Singular	Plural
Masculine	- a consonate ending: чолов <u>і</u> к, пала <u>ц</u> , степ	-и: чоловік <u>и</u> (men), пала <u>ц</u> и (palaces), степ <u>и</u> (steppes)
Feminine	-а: дочк <u>а</u> , аб <u>о</u> доньк <u>а</u>	-и: дочк <u>и</u> , аб <u>о</u> доньк <u>и</u>
Neuter	-о: село	-а: сел <u>а</u>

М'яка група

	Singular	Plural
Masculine	-ь: вчител <u>ь</u> , аб <u>о</u> учител <u>ь</u>	-і: вчител <u>і</u> , аб <u>о</u> учител <u>і</u>
	-й: звича <u>й</u>	-ї: звича <u>ї</u>
Feminine	-я: земл <u>я</u>	-і: земл <u>і</u>
	-ія: мрі <u>я</u>	-ї: мрі <u>ї</u>
Neuter	-е: мор <u>е</u>	-я: мор <u>я</u>
	-я: запрош <u>е</u> ння	-я: запрош <u>е</u> ння

Мішана група

	Singular	Plural
Feminine	-ж, ч, ш, щ + а: межа, душа, площа	-і: межі, душі, площі
Masculine	-ж: ніж	-і: ножі
	-ч: викладач	-і: викладачі
	-ш: товариш	-і: товариші
	-щ: плащ	-і: плащі
Neuter	-ж, ч, ш, щ + е: прізвище, явище	-а: прізвища, явища

Ми розглянемо цю тему детальніше в одній з наступних серій.

Прикметник (впр. 11)

Рід, відмінок і число прикметника зазвичай залежать від іменника. Ось таблиця закінчень прикметника в називному відмінку:

Прикметник			
різний (чоловічий рід)	різна (жіночий рід)	різне (середній рід)	різні (множина)

Особовий займенник (Знахідний відмінок) (впр. 12)

Називний відмінок	Знахідний відмінок
я	мене
ти	тебе
він, воно	його
вона	її
ми	нас
Ви, ви	Вас, вас
вони	їх

Дієслово (Теперішній час) (впр. 13, 14, 15)

В українській мові ми утворюємо теперішній час, додаючи закінчення до основи дієслова. У більшості випадків корінь дієслова утворюється шляхом відкидання інфінітивного суфікса – ти. *Наприклад: знати: «зна» + «ти» - to know.*

В українській мові є **дві дієвідміни** дієслів у теперішньому часі.

До **першої дієвідміни** належать дієслова, які в усіх особах, крім 1-ї особи однини і 3-ї особи множини, у закінченнях мають **-е- (-є-)**, а в 3-й особі множини – закінчення **-уть (-ють)**:
пишу, пишеш, пише, пишемо, пишете, пишуть; співаю, співаєш, співає, співаємо, співаєте, співають.

До **другої дієвідміни** належать дієслова, які в усіх особах, крім 1-ї особи однини та 3-ї особи множини, у закінченнях мають **-и- (-ї-)**, а в 3-й особі множини закінчення **-ать (-ять)**:
мовчу, мовчиш, мовчить, мовчимо, мовчите, мовчать; стою, стоїш, стоїть, стоїмо, стоїте, стоять.

Примітка. Основа дієслів доволі часто зазнає звукових змін: писати – я пишу; платити – я плачу.

I. дієвідміна			
пи-са-ти			
я	Пи <u>ш</u> у	ми	Пи <u>ше</u> мо
ти	Пи <u>ше</u> ш	ви, Ви	Пи <u>ше</u> те
він, вона, воно	Пи <u>ше</u>	вони	Пи <u>ш</u> уть

II. дієвідміна СТО-Я-ТИ			
я	СТО <u>Ю</u>	ми	СТО <u>ЇМО</u>
ти	СТО <u>ЇШ</u>	ви, Ви	СТО <u>ЇТЕ</u>
ВІН, вона, воно	СТО <u>ЇТЬ</u>	вони	СТО <u>ЯТЬ</u>
II. дієвідміна ГО-ВО-РИ-ТИ			
я	говору <u>Ю</u>	ми	говори <u>МО</u>
ти	говори <u>Ш</u>	ви, Ви	говори <u>ТЕ</u>
ВІН, вона, воно	говори <u>ТЬ</u>	вони	говори <u>ЯТЬ</u>

Дієслово «бути» в теперішньому часу

У теперішньому часі вживати дієслово «бути» необов'язково, тому його можна легко упустити. «Бути» не належить до жодної дієвідмини. У всіх особах однини та множини це дієслово має форму «є».

Теперішній час бу-ти			
Я	є	ми	є
Ти	є	ви, Ви	є
ВІН, вона, воно	є	вони	є